

sandt, men en Sandhed, der er fuldstændig misforstået. Man har indvendt mod Forslaget, at det var Noget, jeg var kommen frem med i den 11te Time; fordi jeg saae, at Thinget havde en velvillig Stemning mod en Del Personer, skulde jeg have tænkt: Nu er Dieblisset gunstigt til, at jeg ogsaa kan vinde Noget for Andre; man har indvendt mod mit Forslag, at det ikke fandtes i det oprindelige Lovudkast. Det er fuldstændig sandt, men tillige en fuldstændig Misforståelse, thi man maa dog tillige undersøge, hvorfor dette Forslag ikke fandtes i mit oprindelige Udcast? Det fandtes der ikke, af den ganske simple Grund, at jeg alt i Forveien, inden jeg indbragte dette Lovudkast, havde forelagt Thinget et andet Lovudkast, hvori Forslaget fandtes. Det Lovudkast, der foreligger i Dag til Forhandling, er jo nemlig et Forslag til en Tilfølgelov til den Lønningslov, som jeg i Forveien havde indbragt. Den oprindelige reviderede Lønningslov er Resultatet af Krigsministeriets Ansøgninger med Hensyn til de Lønninger, der bør tilkomme Hærens Personale under normale Forhold. Der var ved denne Revision slet ikke taget Hensyn til, at de senere Aar havde bevirket en Stigning af Priserne, fordi det ikke var berettiget for de militære Personers Bedkommende at fordre et saadant Tillæg, som ikke fordrødes for andre Embedsmænd. Da der imidlertid for andre Embedsmænd blev fordret enkelte Forhøielse, blev dette lille Lovforslag udarbejdet. Men hvorledes er da Forholdet? Forholdet er dette, at det allerede inden Spørgsmaalet kom frem om, hvorvidt der paa Grund af de stigende Priser var Grund til at gjøre Noget for enkelte Personer, var anerkjendt af Krigsbestyrelsen, at der var en Nødvendighed for at gjøre Noget for at forbedre Lieutenanternes Lønningsvilkår, ligesom der var en Nødvendighed for at gjøre Noget for Spillemandene. Mit Forslag om at gjøre Noget for Lieutenanterne er derfor ikke kommet i den 11te Time, det er ikke kommet frem, fordi det høje Thing har været velvillig stemt for de andre Personer, jeg har anbefalet, men det er indbragt inden den Tid, det er det første Forslag, jeg har indbragt, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at dette Forslag endog er meget, meget ældre end min Tid; det var allerede for i 1867 her i Salen. Det gaar saa underligt her i Verden, naar en Sag behandles igennem lang Tid, at man tilsidst ikke forstaaer, hvorledes den kan vendes og dreies. Det frapperede mig kun, at noget æret Medlem kunde tro, at det tilsidst skulde blive min Skyld, at Lieutenanterne ikke saae dette Tillæg, og det, endstjøndt jeg var den, der allerførst indbragte Forslaget derom. Det er endogjaa kommet saa vidt, at man har villet give en tidligere Krigsminister, der har Fortjenesten af, at have sat Hærløven og Lønningsloven igennem, Skylden derfor; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at da denne Mand i sin Tid foreslog Lieutenanternes Lønninger, vare

hans Forslag større end nu, idet han foreslog 500, 700 og 800, og det, jeg nu foreslaar, er kun 500, 650 og 800. Man kan altsaa ikke sige, at det er hans Skyld, at Lønningerne i sin Tid bleve saa smaa. Hvad han i sin Tid foreslog, blev nedfat efter Udvalgets Indstilling, det Gang, da Lønningsloven i 1867 var til Behandling. Krigsministeren fandt det efter Omstændighederne rigtigt at lade det blive bevarende ved, hvad der var vedtaget; men ved 3die Behandling kom der imidlertid dog Forslag frem om atter at forhøje Lønningerne, og da viste det sig, at Thinget var overordentlig velstemt og tilbøjeligt til at erkjende, at Lieutenanternes Lønninger vare for ringe; thi Forslaget om Forhøielsen blev forkastet paa den Maade, at der var 44 Stemmer for det og 44 Stemmer imod det. Det kan altsaa siges, at der var saa god Stemning for det som mulig, naar det overhovedet ikke skulde blive vedtaget. Jeg kan deraf ikke se rettere end, at der allerede i 1867 her i Thinget har været en Erkjendelse af, at det var meget tvivlsomt, om de Lønninger, der bleve bevilligede for Lieutenanterne, ikke vare for smaa. Det har senere, idet jeg har overvejet dette Spørgsmaal, fættet sig klart for mig, at Lieutenanternes Lønninger vare for smaa, og det var derfor, at der i det første Lønningslovsforslag, jeg havde den Ære at forelægge dette Thing, fandtes Forslag derom, og det var denne særlige Omstændighed, der bevirkede, at det ikke var muligt at optage dette i den lille Tilfølgelønningslov, som nu foreligger. Senere har det imidlertid vist sig, at de Forventninger, jeg havde, om at faae den store Lønningslov bragt igennem, ikke ere gaaede i Opfyldelse. Det ærede Udvalg har for at imødekomme den tilstedeværende Trang behandlet det mindre Lovforslag først, som det var i Stand til at kunne behandle paa en kort Tid, medens det maatte stille sig tvivlsomt for det, om det var muligt hurtigt at behandle det store Lovforslag, og det blev saaledes naturligt for mig at maatte gjøre Udvalget opmærksom paa, at jeg, tidligere end jeg havde indbragt nærværende Lovudkast, havde foreslaaet andre Forbedringer, nemlig for Spillemand og Lieutenanter. Det høje Thing vil altsaa se, at der har været fuldstændig Konsekvens i mine Forslag; hvad jeg nu foreslaar, er det Samme, som jeg før har foreslaaet, og det Forslag, jeg nu anbefaler, er ikke indbragt af tilfældige Grunde, fordi jeg troede, at der nu var en gunstig Stemning derfor, men det er blevet indbragt, og jeg anbefaler det nu saa varmt, fordi det efter min Overbevisning er fornødt og rigtigt, og fordi det er vigtigt at faae det vedtaget, idet en Del af de paagældende Individer ikke kunne leve, uden at være ubesatte for at komme i Gjæld; og de have sandelig levet under smaa Lønningsvilkår siden 1867, under Lønningsvilkår, som selve Folkethinget har reist Tvivl, om de ikke i Virkeligheden vare for smaa. Det er ikke alene af Interesse for mange Individer,